

ikke have vor Kontrol underkendt. Naar vi havde en Kontrol, som var anerkendt af Landbrugsministeren, saa skulde denne Kontrol være gyldig overfor al anden Kontrol her i Landet. Vi vilde have, at den Kontrol, som var godkendt af Ministeren, ikke kunde blive kasseret af enhver Bys Kontrol. Det var dette, vi absolut satte som Nr. 1 under Forhandlingerne, og i de nævnte Udvalg har det altid været dette, det drejede sig om.

Men hvad skulde vi saa gøre ved Byerne, naar der blev fri Indførsel? Her kunde der dog ikke siges andet, end at, naar Kontrollen var god, maatte Byerne ogsaa anerkende den. Men saa have vi de offentlige Slagtehus, hvad skulle vi gøre ved dem? Ja, her komme vi ind paa Erstatningsspørgsmaalet, og dette vedkommer slet ikke selve Hovedsagen: Spørgsmaalet om en ensartet Kontrol. Det er Erstatningsspørgsmaalet, som altid har været en Hindring, og det lader til, at det ogsaa nu skal være en Hindring, skønt det er et underordnet Spørgsmaal. Hovedsagen er, at vi kunne faa vore Varer sendte uhindret ind til Byerne, at vi kunne faa vor Kontrol anerkendt, baade af Hensyn til vor Anseelse udadtil, og navnlig af Hensyn til, at vi kunne faa Afsætning for vore Affaldsprodukter i Byerne. Dette er Hovedsagen; Betalingsspørgsmaalet er aldeles underordnet. Men at dette Spørgsmaal har Interesse for Byerne, kan jeg selvfølgelig forstaa, og der opstaar dette Spørgsmaal: Hvordan skulle vi optræde overfor Byerne?

Ja, hvis det var saadan — det er ogsaa nævnt af den ærede Justitsminister —, at vi stode paa bar Bund i Dag, saa vilde man sikkert uden videre sige: Det maa I selv om! Men naar man har ladet dem vedtage Sundhedsvedtægter, og naar tidligere Ministre have anerkendt disse Sundhedsvedtægter for Byerne, og man har ladet Byerne optage Laan til Opførelse af offentlige Slagtehus, helt op imod $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., som skulde forrentes og afdrages under visse nærmere bestemte Regler, saa har man i Virkeligheden indgivet disse Byer Tillid til, at her kunde de bygge trygt, og saa vilde det, synes jeg, være uretfærdigt ikke at indrømme dem nogen Erstatning paa en eller anden Maade. De have jo om ikke et juridisk saa dog i alt Fald et moralsk Krav paa Erstatning. Thi naar Byerne staa i et Kontraktforhold overfor andre, naar det er andre, som have forpagtet et offentligt Slagtehus, saa maa det indrømmes, at der foreligger et Erstatningskrav, men hvor der er Tale om

Byerne selv, siger man: lad Byerne bare bære det Tab. Men jeg tror, at man bør gaa ind paa en saadan Ordning, som her er Tale om: at indføre en lempelig Overgang, saaledes at man i Løbet af nogle Aar kunde faa dette Forhold afviklet. Og her er jo vel ikke sat noget endeligt Punktum med Hensyn til, hvor man skal holde op, men da det bliver en Afgift efter en synkende Skala, saa tror jeg, at dette er den lempeligste og mest hensigtsmæssige Fremgangsmaade.

Derfor vilde jeg gerne have, at vi skulde gaa med til denne Ordning. Nok er jeg Landmand og repræsenterer en Landkreds, men jeg vil yde Købstæderne den selv samme Ret og Retfærdighed, som jeg selv forlanger. (Afbrydelse). Ja, naturligvis er det en Selvfølge, og jeg vil derfor haabe, at alle andre Medlemmer, ogsaa det ærede Medlem, der afbrød mig, ville følge mig i Dag. (Afbrydelse). Derfor synes jeg, at det er den lempeligste Form. Det tiltaler mig, hvad det ærede Medlem for Lyngby (Piper) og ligeledes det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (K. M. Klausen) siger, at man skulde give fuld Erstatning. Det kunde være rart, men jeg har af Kommissionsbetænkningen set, at det er ret kolossale Beløb, der forlanges. Hvor meget det ærede Medlem vil have, ved jeg ikke, men at gaa op til en Million Kroner eller saa, vil jeg dog betænke mig noget paa. Saa længe vi ikke vide, hvor mange Hundred Tusind det drejer sig om, kan jeg ikke tilraade en saadan Erstatning ud i det blaa. Derfor have vi ikke i Udvalget kunnet gaa med til nogen Erstatning paa det Grundlag, men selvfølgelig var det rart, om man havde kunnet finde en Form, hvorunder der kunde gives en mindre Erstatning. Naar det ikke har været os muligt, forekommer det mig mest praktisk, at vi i nogle Aar indrømme Byerne Ret til at opkræve denne Afgift. Det er ikke til Skade for Landboerne; er der nogen, for hvem det er til Skade, er det Byerne selv. Vi faa vort Affald frit ind. Naar vi sende Kødvarer i større Dele, hele eller halve eller kvart Kroppe ind til Byerne, skulle vi betale en Afgift, men det er virkelig Forbrugerne i Byen, der komme til at betale den, det kan være os lige meget. Vi sende ikke vore Varer til Aarhus og Randers, naar vi kunne faa mere for dem i Tyskland og England og andre Steder. Derfor er det noget, de Folk i Byerne maa ordne for sig selv, det er et Skatte-spørgsmaal for dem. Det spiller ikke for